

KEIKALLA

ISABELLA JA CINDERELLA

Muistoja Jerry Ala-Leppilammen soittohistoriasta neljän vuosikymmenen ajalta

Hannu Kauppila , Jerry Ala-Leppilampi ja Juha Anttila

ovelta että siellä on pojat keittiössä nakkeja vielä jäljellä. Mehän hihkuttiin riemusta, koska kukaan ei varmaan ollut siinä eka keikan jännityksessä muistanut syödä, milloin viimeksi. Siinä sitten söimme niitä varmaan 5-6 mieheen. Kun olimme poistumassa keittiön puolelta, niin tämä samainen järkkäri huusi peräämme, että ne maksavat sitten markan kappale. Tässä se nähtiin nuoresta pitäen että artisti maksaa. Se oli iso lovi tilipussissa kun koko bändin 120 markan keikkapalkkiosta vedettiin pois 20 markkaa nakeista. Keikkoja kierrettiin sitten ympäri maakuntaa myös Pajalan Erkin Mersu avolavapakulla, jossa oli sellainen 6-7 hengen koppi, soittokamat vaan lavalle pressun alle, jengi koppiin ja menoksi. Saatiin myös lämppärikeikkoja mm. Rexi & Napoleonille.

Siihen aikaan oli vaikeaa löytää musaa, kun ei radiostakaan tullut mitään. En muista mistä sitten loppujen lopuksi sytyin asialle. Todennäköisesti se kuitenkin oli jokin radiossa kuultu tai Suosikissa ollut artikkeli, joka ratkaisi sen, että tätä soittamista ja esiintymistä haluaisin

Kannuksessa, urani ensimetreillä vuonna 1978 meillä oli bändi nimeltä Jerry and The Sliders. Sain isäukolta Borgward Isabella -merkkisen auton, joka oli hänen kyyditystarpeensa ilmeisesti tyydyttänyt. Ostaessaan uuden auton jäi vanha Isabella siihen pihamaalle. Ajelin sillä sitten Väli-Kannuksessa peltoteitä 15-vuotiaana. Aloimme bändin kanssa soittaa rockabillyä ja rock and rollia, mm. Bill Haley'ä, Elvistä ja kaikkea sellaista. Eka keikkamme oli Sievin Markkulassa, jonne meidät kuskasivat isämme (Kauppila, Ala-Leppilampi). Tältä keikalta on legendaarinen muisto, sillä tämä oli myös ensimmäinen josta saimme rahaa. Keikkahan oli aivan huikea kokemus, koska tuntui aivan siltä, että jengi tanssiikin vain meidän pillin mukaan. Hieno tunne tuli myös siitä, kun aloimme roudaa kamoja kasaan, niin joku paikallinen talollinen, siinä tilaisuudessa järkkärin ominaisuudessa huusi

KEIKALLA

alkaa tekemään. Tietysti myös Hurriganes vaikutti asiaan ja nimenomaan Roadrunner, joka on varmaan kovin levy, joka on vaikuttanut siihen, että halusin alkaa soittaa kitaraa.

Vuonna 1980 osallistuimme Kokkolan Sporttihadilla pidettyyn bändiskabaan, jonka voitimme. Kilpailun järjesti Rexin Musiikki ja Norex. Voitimme kisan, koska meillä oli omat biisit, jotka olin säveltänyt ja sanoittanut. Palkinnoksi saatiin jotain mikrofoneja ja sellaista sekä pääsimme Rexin studioon Pitkäsillankadulle tekemään oman nauhan. Rexi oli vasta aloittanut studiohommat ja studio sijaitsi vielä Grandin talon alakerrassa.

Jerry & The Sliders Kokkolan Sporttihadilla 1980

Vuonna 1979 osallistuimme Himangan urheilutalolla Suosikin järjestämään Rock kuningas osakilpailuun. Kilpailun eka biisin jälkeen kitarastani meni kieli poikki. Hirveästi väkeä ja ei kun lennosta vaihdoin kielen, johon Hämäläisen Jyrki totesi: - Wau! Tuo on nopein kielen vaihto minkä olen ikinä nähnyt. Himangan osakilpailussa me taidettiin olla ainut bändi mutta osakilpailuja oli kaiken kaikkiaan 20. Loppukilpailuun, joka pidettiin Kulttuuritalolla, pääsi yhteensä 8 bändiä, joiden joukossa myös me olimme. Matkustettiin sitten Kannuksesta junalla. Meidän omat kitarat olivat sellaisia Eko-tyyppisiä, melko halpoja. Kiviahon Musiikista lainattiin mukaan Gibsonin Les Paul ja Gretsch Country Gentleman tai joku vastaava. Junassa mummot pyysivät meitä soittamaan jotakin, kun siinä treenailtiin menomatalla. Me vaan sanoimme, että ei näistä oikein lähde ääntä. Perillä Kulttuuritalolla oli aivan järjetön show. Paikalla oli ainakin 2000 ihmistä tai mitä sinne ikinä mahtuukin. Rockabilly-buumi oli silloin kovimmillaan. Siellä oli mm. Johnny & The Dodgers, jonka keulakuva Pasi Hailio tuli myöhemmin tutuksi taiteilijanimellä Tony Montana. Lisäksi Kääriäisen Jorman bändi Freddie Falcon & V8 Band Lahdesta. Tapahtuman aloitti vierailleva artisti, englantilaisen Dave Taylorin yhtye. Dodgers oli kilpailun suuri ennakkosuosikki ja jos he eivät olisi voittaneet, olisi paikka todennäköisesti mennyt

KEIKALLA

remonttiin. Edellisvuonna nimittäin oli syntynyt mellakka siitä, kun väärä bändi voitti. Dodgersin voittoon saattoi ehkä vaikuttaa se, että puolet yleisöstä oli heidän fanejaan. Esiintymisjärjestys arvottiin ja Kannuksen pojat pääsivät aloittamaan skaban. Sen tunteen muistaa ikuisesti, kun tullaan jostain Kannuksesta suureen maailmaan. Basistimme Anttilan Juha sai jonkun jännitysreaktion iholle. Hänen ihonsa alkoi valtavasti punottaa. Dodgersien tyttökavereilla oli jotain Tokalonia. Tuota ruskeaa voidetta vedettiin sitten Juhan käsiin ja naamaan niin, että hän näytti aivan neekeriltä. Kun sitten menttiin Helsinginsalonsaloon eteen ensimmäisenä, niin olihan se jännää ja Rock Around The Clock pärähti käyntiin. Kun jengi alkoi laulaa mukana, niin ajattelin että jess, tämä on tässä. Siitä lähti rullaamaan ja jumankauta mikä meininki oli, aivan mahtavaa. Eniten minua tässä tapauksessa harmittaa kuitenkin se, että koko tapahtuma kuvattiin filmille, mutta kaikki filmit ovat hävinneet. Sitten tultiin kotiin ja jotain juttua oli myös Suosikissa. Maine vähän kasvoi ja oli aika helppo saada keikkoja sen jälkeen.

Keikkailtiin sitten paljon Nivalassa, Ylivieskassa, Himangalla. Vähän joka puolella tehtiin lämpärikeikkoja. Crazy Cavanin kanssa oltiin monella keikalla ja Nivalan Tuiskulassa oltiin Boppersin lämpärinä. Nivalassa oli iso-sali ja pieni-sali. Boppers pääesiintyjänä esiintyi tietysti isossa salissa. Kokkolalainen Effigy esiintyi pienessä salissa ja me esiinnyttiin päälavalla. Tätä ei voinut olla huomaamatta Effigyn soittajien ilmeistä. Me saimme käyttää Boppersin kamoja. Niillä oli siihen aikaan Skandinavian suurimmat PA:t ja valot oli aivan järjettömät siihen aikaan maailmassa. Suonperän Jarmo Kokkolasta oli meidän kuskina ja roudarina. Joku Boppersin henkilökunnasta ilmoitti hänelle, että saatte käyttää tuota valopöytää, mutta vain valkoisia valoja, värejä ei ollenkaan. Okei, tämä sopi ja keikka alkoi. Tuiskula oli aivan pakattu täyteen. Olihan Boppers kova nimi silloin. Meillä oli ehkä toinen biisi menossa, meininki oli hyvä ja huomasi, kun Boppersin basisti juoksee salin reunaa pitkin sinne lavalle valopöydän luo ja pistää kaikki valot päälle. Hän oli sitä mieltä, että nyt on niin hyvä meininki, että nyt ei himmennetä yhtään vaan annetaan palaa. Keikan jälkeen hän tuli sanomaan, että heillä on justiin käynnistymässä Ruotsin rundi, että lähtisittekö lämpäriksi? En siinä äkkiseltään osannut sanoa kuin "joo - why not". Hän pyysi meitä soittamaan heti maanantaina Tukholmaan EMA Telstariin. Kaikki on ok. Vuokraatte vain pikkubussin ja otatte kitarat mukaan, me hoidetaan kaikki muu. Arvatkaa soitimme. Ei sitä 16-vuotiaana uskallettu eikä ollut ketään, joka olisi soittanut meidän puolesta. Oon sitä katunut monesti jälkeensä ettei uskallusta silloin riittänyt. Kuka tietää mihin tuo yksi soitto olisi johtanut. Meillä oli valmis paketti asuja myöten, oikein 50's meininki kuten heilläkin, tyylin mukaisesti. Tätä voidaan nyt jälkeensä vain spekuloida ja arvailla. Bändi hiipui hiljalleen muuttaessani Kokkolaan. Aloitin opiskelut Kaustisen musiikkilukiossa ja siihen aikaan tehtiin vielä keikkoja jonkun verran. Olin hirveen laiska opiskelemaan mitään ja sain ehdot ruotsista. Lopetin opiskelut ja menin Kannukseen takaisin, KPO:n Shellille töihin. Siitä sitten Kokkolan kauppaopistoon ja sain myös osa-aikatoita Rexin Musiikissa. Rexiin olin tutustunut jo Kiviahon Musiikin aikoihin, josta hankimme ensimmäiset PA-kamat Slidersille ja kuten alussa kerroin niin myös bändiskaban yhteydessä 1978 olimme yhteyksissä Rexin kanssa.

Vuonna 1981 liityin yhtyeeseen nimeltä Critic. Pääasiassa lauloin, mutta soitin myös kitaraa jonkun verran. Tämä pesti kesti noin vuoden verran ja keikat suuntautuivat enimmäkseen pohjanmaan ruotsinkieliselle alueelle. Liikuttiin omalla vanhalla Volvo-

KEIKALLA

Critic. Asko Nikula, Ari Salo, Jerry Ala-Leppilampi, Anne Nikula, Mikael Helen ja Rainer Sundbäck

bussilla ja kaikki oli silleen viimeisen päälle. Bussi haettiin Sykäräisistä ja maalasimme sen itse. Sitten Critic hyytyi ja perustimme Blind Alleyn vuonna 1982. Raisun (Rainer Sundbäck) kontaktien ansiosta oltiin SÖU Rockissa jossain tuossa Vaasan eteläpuolella. Näihin aikoihin Torpan Vessu esitti, että hänellä olisi minulle biisi että tule laulamaan. Vessu ja Laasasen Jari touhusivat silloin vakituiseen Rexin studiolla Grandin talon yläkerrassa. Veikko Samuli liikkui Kokkolassa siihen aikaan paljon ja he tekivät äänityshommia mm. Beritin ja Jonnan kanssa. Tein itse suomenkieliset sanat tuohon Vessun biisiin, vaikka en siihen mennessä ollut laulanut yhtään kappaletta suomeksi. Nyt sitten tehtiin tämä Pikku noita. Ei päässyt Syksyn Sävel kilpailuun mutta se pääsi kilpailun jälkeen esitettyyn ohjelmaan Syksyn Sävel satoa -83, josta minulla on video tallennettuna. Se oli jännä biisi, ei siitä mikään hitti tullut, mutta sitä soitettiin vuosikaudet radiossa aina pääsiäisenä. Biisi poiki kuitenkin diilin CBS:n kanssa.

Blind Alleyn kanssa osallistuimme myös Rock Kuningas kilpailuun vuonna 1984. Nivalan Tuiskulassa oli 25 bändiä. Jokainen sai esittää yhden biisin ja me päästiin loppukilpailuun, joka pidettiin Kaavin Iloharjun lavalla. Kisan voitti Kajaanilainen kitaravirtuoosi Tatu Mannberg bändeineen ja me tultiin kolmanneksi. Omasta mielestämme me olimme parempia ja odotimme levydiiliä. Näin ei kuitenkaan käynyt ja bändihommakin tavallaan

KEIKALLA

tyssäsi siihen. Tässä vaiheessa RM Studio muutti Helsinkiin. Samoin Jari ja Vessu. Vuonna 1984 julkistettiin eka CBS:n tallissa tehty sinkku, Nyt tanssitaan, Vessun säveltämä Italodisco tyyppinen biisi, johon tein suomalaiset sanat. B-puolella on Kenny Logginsin Footloose eli suomeksi Jalat vie, jonka suomalaiset sanat ovat Edu Kettusen kynästä. Nämä sai radiossa soittoaikaa ihan kivasti. Sitten tehtiin toinen sinkku, Naurun taika, joka ei oikein menestynyt. Itse tavallaan irtauduin bändihommista tässä vaiheessa, kun tuli sellainen olo, että olin pettänyt jengin laulamalla suomenkielisiä tekstejä ja kun siihen asti oltiin vedetty rock 'n' rollia englanniksi.

Hannulan Taxi, joka oli Laatuohjelmissa keikkamyynänä, myi minua Jerrynä keikoille. Keikkoja oli sitten satunnaisten bändien kanssa muutamia. Nämä olivat harjoitelleet pari minun biisiä keikoille. Muuten esitimme jotain vanhaa rokenrollia. Homma ei ollut mitenkään mielekästä enkä onneksi joutunut tekemään montaa keikkaa näillä kuvioilla. Mm. Kalajokisen Hakolan Tanen ja Hessun bändin kanssa käytiin tekemässä muutama keikka. Sitten tämä keikkamyynä soitti eräänä päivänä ja kysyy että mitenkäs se olikaan Jerry, eikö sulla ollutkin oma bändi? Olin kyllä jossain vaiheessa hänelle kertonut että olen kasaamassa bändiä. Uteliaisuuteni heräsi, joten kysyin että miten niin? Hannula kertoi olevansa paniikissa. Suosikin järjestämä koko maan kattavaa Miss Young Finland -kiertue on alkamassa, Hämäläisen Jyrki (Suosikin päätoimittaja) on jenkeissä, Rele Kosusen bändi perui tulonsa ja nyt pitäisi saada Anja Niskaselle taustabändi. Vastasin heti lonkalta, että juu, juu, bändi on kasassa. Heti tuon puhelun jälkeen soitin Tarvaisen Esalle, Myllärin Mikalle ja kaikki kaverit läpi että onko meillä bändi? Joo, joo. Ilman muuta oli kavereiden vastaus ja niin mentiin kahden viikon kuluttua Helsinkiin treenaamaan Anjan kanssa. Perustimme silloin bändin Jerry and The Line Up ja sen koostumus oli Jerry – kitara ja laulu, Roope Forss – kitara ja laulu, Mika Mylläri – koskettimet, kitara ja laulu, Ari-Matti Lepistö – basso ja Esa Tarvainen – rummut. Olihan se tavallaan mahtavaa, että Kokkolalainen Torpan Vessu oli tehnyt Anja Niskasen biisin Ollaan hiljaa vain, jolla se voitti Syksyn Sävelen ja sitten, kun Anja Niskanen valittiin Suosikin kiertueelle, niin taustabändikin on Kokkolalainen. Oli se hienoa kun mentiin treenaamaan Kirkkonummelle. Siellä olivat myös Vessu ja Raution Hasse, CBS:n tuottaja, joka oli tuottanut minunkin levyt. Lohjan Tanhuhovissa oli ensimmäinen keikka ja kaiken kaikkiaan sillä kiertueella oli jotain 15 – 20 keikkaa ympäri maata. Asetin itse kovat odotukset sille jutulle, sillä mehän saimme aivan järjettömän näkyvyyden silloin. Suosikissa oli suuri kuva ja artikkeli. Hämäläisen Jyrki sanoi minulle, että yksi biisi Jerry ja sä olet huipulla. Sitä biisiä ei sitten koskaan tullut. Bändistä ei löytynyt sitä rutistusta, että olisi osattu käyttää tilaisuutta hyväksi oikealla tavalla, josta olin todella pahoillani. Takki ehkä aukesi ja hyvänolon tunne hiipi puseroon, joka sitten johti tulehtuneisiin väleihin bändin sisällä. Kivaahan se oli, bailata ja pitää hauskaa. Sitä ei sovi kieltää, mutta siihen se myös jäi, valitettavasti. Hyvä keikka tehtiin kuitenkin Rovajärven tykistöleirillä, jossa varusmiehiä oli silloin varmaan kolmisen tuhatta. Illalla oli saunat ja hyvät illalliset sipseineen kapiaisten kanssa. Siellä oli eräs majuri pääesikunnasta, jonka kanssa tuli puheeksi, että olen menossa armeijaan tulevan vuoden Helmikuussa. Hän sitten kysyi, että minne haluat mennä. Olin tietysti vähän hämmästynyt. Näin helppoako se on? Sanoin hänelle että Kaartin pataljoonaan. Olin nimittäin haaveillut, että muutan Helsinkiin ja teen uran siellä laulajana. Majuri sanoi siihen, että asia selvä. Takaisin kotiin lennettiin armeijan koneella ja kyllä Kruunupyyn kentällä porukka katsoi pitkään, kun pitkätukkaisia jätkiä tulee armeijan koneesta

KEIKALLA

kitaralaukkuja kantaen. Seuraavalla viikolla puhelin soi joskus puoli kymmenen paikkeilla ja herättää minut. Vähän unenpöpperössä vastaan siihen, - haloo? - Majuri Ruotsalainen Kokkolan sotilaspiirin esikunnasta, Terve! Sain juuri puhelinsoiton pääesikunnasta. Ehtisitkö tulla käymään jossakin vaiheessa? Kun menin käymään siellä, niin hän sanoi kuulleen, että halusin mennä kaartiin. Näin olin vähän ajatellut, vastasin. Hän jatkoi siihen, että peruskoulutus on Hämeenlinnassa Parolannummella. Niin menin sitten Hämeenlinnaan enkä sitten koskaan päätenyt kaartiin vaan minusta tuli varusmiestoimikunnan puheenjohtaja Hämeenlinnassa. Minulla oli oma toimisto ja se oli aika leppoisaa. Siellä ollessa kuulin sitten MTV:n Grand Prix-kilpailusta. Olin vähän soitellut, en kovinkaan paljon, mutta jammailin kassulla kasettinauhurin kanssa ja sain aikaiseksi sellaisen kivan riffin, jonka sitten nauhoitin. Taisin päästä siviiliin niihin aikoihin,

Jerry & The Line Up. Ari-Matti Lepistö, Jerry Ala-Leppilampi, Robert Fors ja Esa Tarvainen (edessä).

keräsin vanhan jengin jälleen kasaan ja sanoin, että tehdään tämä yksi biisi ja lähetetään se maikkariin. Niin tehtiin kappale [Everyday](#) ja päästiin tuohon kilpailuun. Kuten aikaisemminkin niin homma tyssäsi tähän yhteen kappaleeseen. Mannerin Sirkalla ja Esalla oli ohjelmatoimisto, muistaakseni Hyvät ohjelmat. He tuottivat tämän sinkun Everyday, jonka B-puolelle tuli [Cadillac](#), jonka esittää Blind Alley. Blind Alley teki aikoinaan masterin Cadillacista mutta sitä ei julkaistu koskaan, joten sen paikka tuli nyt. Laasasen Jari äänitti molemmat biisit ja Torpan Vessu sovitti meidän version Cadillacista. Siitä tuli sitten omakustanne sinkku. Ei sekään sinkku sitten suurempaa mainetta niittänyt vaikka kävin sitä puffaamassa yleisradiossa yhdessä ohjelmassa. Jotain hyvää se kuitenkin poiki,

KEIKALLA

sillä jossain vaiheessa, kun olin tiskijukkana Kokkolan Vaakunassa tuli eräs Lohtajalainen nainen sanomaan, että hän oli au pairina Lontoossa ja vei sen sinkun erääseen diskoon. Everyday -biisistä tuli ykköshitti siinä diskossa ja se soi aina, kun hän kävi siinä diskossa ja jengi oli ihan "piparina".

KLM Radio Seinäjoelta osti Rexiltä kodintekniikkapuolen ja liikkeen nimi muuttui Ykköskanavaksi. Menin sinne töihin. Koski-Vähälän Kassu oli siellä myymälänhoitajana. Sitten tuli Lindblomin Hannu Jeppiksestä ja perusti Kokkolan Musiikin ja menin sinne töihin. Olin ehkä puolitoista vuotta siinä hommissa. Minulla oli edelleen halu lähteä Helsinkiin ja sieltä tuli sitten kasettiedustajan työpaikka Finnlevyltä. Otin työn vastaan ja kiertelin huoltoasemia opetellen sitä hommaa. Petyin siihen kuitenkin, koska palkkakin oli melko huono. Niinpä soitin Hannulle Kokkolaan, että olisiko hänellä vielä töitä minulle. Hannu sanoi että jos tulet takaisin niin teen sinusta myymälänhoitajan. Samaan aikaan tyttöystäväni väsyi sairaanhoitajan työhön Meilahden sairaalassa ja lopetti siellä. Niin lähdettiin takaisin Kokkolaan eikä Helsingin reissu kestänyt sillä kertaa kuin kuukauden. Ostimme rivitalonpätkän Mesilästä ja aloin työni Kokkolan Musiikissa. Olinkohan ollut siinä hommassa noin puoli vuotta kun Hannu sanoi, että hän aikoo myydä firman, koska ei jaksanut pyörittää kahta firmaa ja tarjosi minulle mahdollisuuden ostaa tämän. Ensireaktionani oli että ei, mutta pyörsin päätökseni, kun en voinut ollut varma, onko minulle töitä uuden omistajan alkaessa pyörittää firmaa. Siis ostin itselleni kaupan. Pyöritin sitä noin kuusi vuotta kunnes tuli konkurssi. Tuli 1990-luvun lama ja minun lopetettua jäi Kokkolaan silti vielä 4-5 musiikkifirmaa. Tänä päivänä niitä on enää yksi.

Aivan 1990-luvun alussa meillä oli sellainen bändi kuin Jerry & Night Train (kuva yllä). Siinä soittivat Ulf Fagerholm – kitara, Pekka Pelkkala – rummut, Ari-Matti Lepistö – basso,

KEIKALLA

Jerry Ala-Leppilampi – laulu. Soitimme Steve Ray Vaughanin, Robben Fordin ym. samankaltaisten artistien covereita. Yksi keikka tehtiin mm. Kokkolan Ali Babassa, joka on tallennettuna VHS:lle. Bändikuviin poseerattiin rautatieasemalla olevan veturin luona. Silloin tein vähän musaa. Peltoniemen Jannen kanssa teimme kuitenkin biisejä ja vuonna 1992 teimme biiseistäni viiden biisin demon Sallin Karin Karivox studiolla. Mukana olivat Miettisen Miri – rummut, Leppälän Kari – basso, Pennasen Tero – koskettimet. Ei se oikeastaan ollut mikään demo vaan ne olivat ihan levyvalmiita biisejä, mutta ne ei vaan löytäneet paikkaansa. Night Trainin jälkeen tuli Jerry and the Cotton Boys, jossa soittivat Juha Ahvenniemi - rummut, Jorma Lappalainen – kontrabasso, Janne Peltoniemi – piano sekä Jerry Ala-Leppilampi – laulu. Idea tämän bändin repertuaarille oli Jannen ja soitimme Nat King Cole / Frank Sinatra–tuotantoa. Esiintymisasuna minulla oli valkoinen smokki ja muilla smokit oli mustat. Päästin sitten esiintymään K-kauppioiden vuosijuhlaan Turun Elysé-areenalle. Sieltä Jyrki Kangas bongas meidät Pori Jazzeille 1993, jossa meillä oli 5 keikkaa.

Jorma Lappalainen, Juha Ahvenniemi, Janne Peltoniemi ja Jerry Ala-Leppilampi.

KEIKALLA

Sitten Korkia-Ahon Simo alkoi myymään minua keikoille. Simo teki midifailien eli taustojen kanssa keikkoja ja minä aloin kiertää niitä samoja paikkoja samanlaisella varustuksella. Kokkolan Musiikin aikoihin olin tutustunut general midi tekniikkaan eli taustat oli datana disketillä ja voitiin kytkeä laitteisiin joissa oli GM syntikkamoduli. Niissä oli ohjelmituna rumpusoundit, bassosoundit jne. Sillä lailla pääsin taas vähän jaloilleni. Tammikuussa 1997 oli ensimmäinen keikka Viking Linen Cinderellalla. Samaan aikaan vaimo ja lapset muuttivat Norjaan, Kirkkoniemeen, koska vaimoni ei täällä saanut kuin kolmen kuukauden määräaikaista töitä. Jos olisin itsekkin lähtenyt sinne, niin mitä minulle olisi siellä? Ei mitään, joten siinä hässäkässä sovittiin, että minä jään tänne tekemään verkostomarkkinointia ja teen siitä hyvän bisneksen ja he voivat tulla takaisin. Mutta kuinkas kävi? Ei hyvin. Aloitin Viking Linella trubaduurina ja tein sitä vakituiseen jokaisella laivalla, kaksi viikkoa laivalla ja kaksi viikkoa lomaa ja sitten samanlainen jakso seuraavalla laivalla. Tätä tein yhteensä kaksi ja puoli vuotta viisi settiä illassa. Se oli hyvä koulu. Se oli kylmää peliä siinä mielessä että, jos publi oli tyhjä, olin ollut huono. Joka päivä oli myytävä itsensä uudelleen. Jos sen teki hyvin, oli yleisöä ja jos huonosti niin yleisö kaikkosi muualle laivaan. Koska risteilyisännät Cinderellalla pitivät minusta ja esityksistäni niin he halusivat, että vedän trubaduurikeikan lisäksi tunnin shown yökerhossa housebändin kanssa. Pisin veto Cinderellalla oli 33 vuorokautta putkeen. Ei silti tarvinnut vetää itseään loppuun ja pääsihän siinä aina pariksi tunniksi maihin kerran päivässä. Kesä-heinäkuussa laivalla oli jonkunlainen kokeilu, jolloin oli sekä publi- että kansitrubaduuri. Minä olin kansitrubaduuri. Kun laiva lähti kolmelta, niin olin kannella ja vedin taustojen kanssa Eaglesia. Kun päästiin Kustaan Miekkan ohi niin alkoi merituuli ja jengi häipyi sisälle. Keikka päättyi sen vuoksi viimeistään kuudelta joka päivä, yleensä viideltä. Miten saada aika kulumaan laivalla kun keikka on ohi? Lukemalla kirjoja, kiertelemällä laivaa, käydä bissellä, kuuntelemassa laivalla esiintyviä bändejä. Jokainen voi mielessään kuvitella minkälaista on tehdä tätä 33 vuorokautta putkeen. Eräs mieleen jäänyt tapahtuma oli kun vietimme Tervomaan Jonnan läksiäisiä, kuten tapana on, kun joku porukasta lähtee. Hän oli ollut risteilyemäntänä. Koko viihdytysryhmä oli kutsuttu ”sviittiin”, jossa oli hyvä tarjoilu, ruokaa ja juomaa. Porukkaa tuli sinne sitten myöhään, kun dj:t lopettelee vasta 3-4 jälkeen aamuyöllä. Itse hengailin siellä jotain kuuteen asti. No, kun on monta keikkaa takana ja vähän ottaa siinä kuppia aamuun asti niin ääni oli aika pois. Menin kuitenkin nukkumaan viimeistään seitsemän aikoihin ja ajattelin, että ei tässä ole hätää, sillä seuraava keikka on vasta kolmelta iltapäivällä. Pistän aurinkolasit päähän siellä kannella. No hätä. Vaikka on vähän möreämpi ääni, niin voin vetää vähän matalammalta vedettävää musiikkia. Kun sitten herään yhden jälkeen iltapäivällä ja katon ulos. Sataa! Joudun esiintymään pubissa! Mitä mä teen? Ajattele nyt! Kun laiva lähtee kello kolme, niin ihmiset hakeutuvat publiin selvin päin tilaamaan ensimmäistä olutta, niin siellä on trubaduuri toivottamassa möreällä äänellä HYVÄÄ PÄIVÄÄ! Vähän hävetti. Menin kuitenkin ja soitin jotain, mitä lie. En missään nimessä ollut humalassa, mutta väsynyt ja ääni pois. Eikä tässä kaikki. Siinä pubin ensimmäisessä isossa pöydässä, lavalta katsottuna oikealla puolella istui Popeda ja heidän roudari. Kun menin heidän ohitse, niin Pate sanoi, - Jerry! Mene nyt ottamaan se yksi kalja! Mun tekee oikeen pahaa, kun mä katon sua.

Vuonna 2000 menin Musamaailmaan töihin eli tukkuun myymään kitaroita, rumpuja ja bassoja. Tein siinä ohella vähän trubakeikkaa, mutta se alkoi pikku hiljaa hiipumaan. Viimeksi olen tehnyt 2-4 keikkaa sekä Balilla että Suomessa. Sitten tuli Blind Alley

KEIKALLA

Reunion vuonna 2013, kun täytin 50 vuotta. Sain kutsuttua kaverit kotiini Hämeenlinnaan. Sinne tulivat myös Laasasen Jari ja Fagerholmin Uffe, jotka soittivat meidän kanssa muutaman biisin. Uffen kanssa heitettiin muuten muutama duo-keikka vuonna 1992. Balilla tein muutaman biisin Blind Alleylle, sävellykset, sanoitukset ja sovitukset mutta yhteistyölle ei syttynyt kipinää enää ja olen jälkeempäin muokannut niitä jonkun verran. Viime aikoina olen tehnyt joitakin uusia biisejä yhteistyössä Sana Mustosen kanssa. Sana on tällä hetkellä ehkä Suomen käytetyimpiä sanoittajia.

